

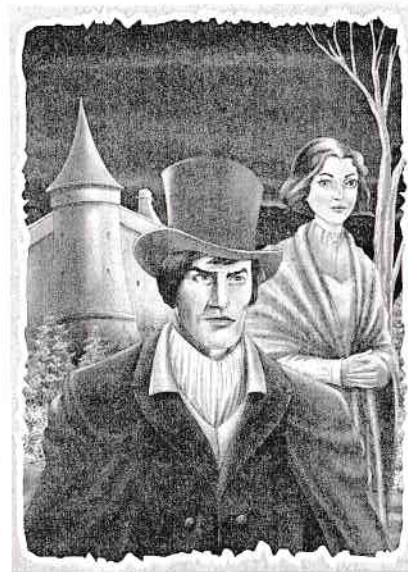
scriitoricesc, dar Dumas este creditat cu revitalizarea romanului istoric în Franța.

Contele de Monte Cristo, Omul cu masca de fier și Cei trei muschetari sunt printre cele mai citite romane ale lui Dumas.

După un roman de Alexandre Dumas

Contele de Monte Cristo

Cuprins

1. Edmond Dantès și catalanii	7
2. Arestarea și sentința.....	14
3. Curtea regelui Ludovic al XVIII-lea	24
4. Dantès și abatele Faria	28
5. Comoara dezvăluită.....	39
6. Insula Monte Cristo	49
7. Lordul Wilmore.....	55
8. Familia Morrel și Sindbad Marinarul.....	62
9. Carnavalul de la Roma	67
10. Eliberarea lui Albert.....	83
11. Benedetto și creditul nelimitat	91
12. Doamna Danglars și familia Morrel	97
13. Contesa G și Cavalcanti.....	103
14. Domnul Noirtier și telegraful.....	115
15. Misterul lui Andrea Cavalcanti.....	128
16. Un deces în familia Villefort	137
17. Dorințele domnului Noirtier	145
18. Secretul lui Albert.....	151
19. Călătoria	157
20. Soarta lui Valentine și judecata	169
21. Iertarea și revederea.....	180

Capitolul 1
Edmond Dantès și catalanii

Notre-Dame de la Garde, bazilică aflată în cel mai înalt punct al orașului Marsilia, gema de lumea care se adunase să vadă cum intra în port vasul *Faraon*. Domnul Morrel era unul dintre armatorii care dețineau vasul *Faraon*, construit la Marsilia, și al cărui căpitan era acum Edmond Dantès, după ce fostul căpitan, Leclère, se prăbușise la bord după trei zile de friguri și fusese înmormântat pe insula del Giglio.

Dantès îl invită pe domnul Morrel să urce pe *Faraon* și să inspecteze marfa, care se afla în custodia domnului Danglars, care îi putea furniza toate informațiile. Dantès se pregătea să ancoreze în port, astfel că îl lăsa pe domnul Morrel în compania domnului Danglars, un bărbat cu figura posomorâtă, slugarnic față de superiori, dar obraznic față de subordonați. Acesta era gelos pe Dantès, care era îndrăgit de toată lumea, inclusiv de armator.

Morrel și Danglars începură o conversație în care primul îl elogia pe Dantès, dar cel de-al doilea încerca să-l critice, acuzându-l că preluase comanda vasului imediat după moartea căpitanului Leclère și întârziase pe drum ca să petreacă o zi și jumătate la Porto-Ferraio pe insula Elba.

Deoarece nu reușise să-l acuze de nimic pe Edmond, Danglars îl întrebă de ce se oprise pe insula Elba, de față cu domnul Morrel. Dantès răspunse că îi fusese înmânat un pachet de către însuși căpitanul Leclère, pentru a fi dat în mâna marelui mareșal Bertrand. Acolo se întâlnise și cu împăratul, care întrebase despre vas și proprietarul acestuia.

Împăratul părea să-l fi cunoscut și pe Policar Morrel, unchiul domnului Morrel, cu care fusese coleg de regiment la garnizoana de la Valencia. Apoi, conversația continuă despre tatăl și logodnica lui Dantès. Apoi, luându-și rămas-bun de la domnia Morrel și Danglars, Dantès plecă spre casă.

Edmond Dantès ajunsese acasă și îl găsi pe tatăl lui așteptându-l cu nerăbdare. Acesta scoase un strigăt de bucurie când fiul îl îmbrățișă, după care îi căzu în brațe, palid și tremurând. Dantès îl informă despre moartea căpitanului Leclère și posibilitatea ca el să devină căpitan. Tatăl îi spuse lui Edmond că cei 200 de franci pe care îi lăsase fuseseră folosiți ca să plătească o datorie către vecinul lor, Caderousse, care altfel ar fi putut să-i facă rău lui Edmond. Tânărul îi dădu tatălui său o duzină de monede de aur, mai multe piese de 5 franci și mărunțiș, ca să cumpere cele necesare pentru casă. Îi spuse bătrânului să-și ia și o servitoare, ca să nu mai rămână singur. În acest timp, veni în vizită și vecinul Caderousse, croitorul.

Toți trei începură să vorbească despre viitor. Edmond despre șansa lui de a deveni căpitanul

vasului *Faraon* și despre logodnica lui, Mercédès, ceilalți despre ce înseamnă să fii un bun vecin. Apoi Edmond plecă să o viziteze pe Mercédès, nu înainte ca tatăl lui să o laude, iar Caderousse să-și exprime rezervele în ceea ce privea relația dintre ei.

De fapt, croitorul îl și urmări pe Dantès și se întâlni cu Danglars pe stradă. Acolo, cei doi discutară despre posibilitatea ca Dantès să ajungă căpitan și se opriră să bea un vin în satul catalanilor.

În acest timp, Fernand Mondego, soldat și vărul lui Mercédès, era la ea acasă și o urmărea în timp ce fata se plimba de colo colo, bătând din picior cu nerăbdare. Fernand o întreținea, deoarece fata era orfană și nu avea alte mijloace, dar acesta o iubea și voia să se însoare cu ea. Mercédès îl iubea ca pe un frate, însă. Fernand încercă să-i explice că ar fi trebuit să se căsătorească, după legea catalană, dar ea îi răspunse că nu era decât un obicei și nu o lege.

El îi spuse apoi că va încerca să se angajeze ca pescar sau ca navigator, deoarece se părea că după astfel de bărbați se uita ea. Tânărul se referea la dragostea ei pentru Edmond, care era marinar și putea deveni căpitan. Mercédès se înfurie când își dădu seama că el îl ura de moarte pe Edmond. Dar, pe când lacrimile îi curgeau pe obraji, fata auzi o voce veselă care o striga. Află cu bucurie că era Edmond și îi căzu în brațe. Fernand nu putea suporta o astfel de situație, așa că fugi. La un moment dat, îl strigă

o voce cunoscută. Era Caderousse, care ședea la o masă cu Danglars, sub un umbrar de frunze.

Fernand se șterse de transpirație și înaintă spre ei, apoi se așeză pe o bancă de lângă masă. Scoase un geamăt, care semăna cu un hohot de plâns și lăsă capul să-i cadă pe pumnii încrucișați pe masă. Caderousse și Danglars începură să-l tachineze cu privire la povestea lui de dragoste și cum fusese respins de Mercédès, încercând să-l facă să-l urască și mai mult pe Dantès.

După o vreme, Edmond și Mercédès trecură pe lângă ei, iar Caderousse se duse spre ei și îi întrebă când aveau să facă nunta. Edmond răspunse că se va întâmpla curând la localul La Réserve și îi invită pe Caderousse și Danglars la ceremonia unde aveau să fie prezenți toți prietenii lor. Atunci Caderousse îl întrebă pe Edmond dacă și Fernand era invitat la nuntă, la care Edmond răspunse:

— Fratele soției mele este și fratele meu, așa că noi, Mercédès și cu mine, am fi foarte triști dacă el nu ar fi prezent la nuntă.

Apoi, cei doi îndrăgostiți își continuară drumul, calmi și senini ca și cum ar fi coborât din rai.

Danglars îi urmări pe Edmond și Mercédès până ce aceștia dispărură după unul dintre colțurile forțului Saint Nicolas. Fernand, care deja era tulburat și înfuriat de gândul că Mercédès s-ar putea căsători cu Edmond, era îmboldit în continuare de Danglars să se războve.

– Ce-ai vrea să faci ca să oprești nunta? îl întrebă Danglars.

– Păi, l-aș înjunghia, dar Mercédès mi-a spus că, dacă i se întâmplă o nenorocire lui Dantès, se omoară și ea, răspunse Fernand.

Danglars îi spuse că femeile doar amenință, dar nu au de gând să pună în practică amenințarea. Fernand, însă era sigur că așa se va întâmpla.

– Și dacă se omoară sau nu, reveni Danglars, ce-mi pasă mie, atât timp cât Dantès nu ajunge căpitan?

Fernand, care era cu adevărat îndrăgostit, răspunse că el nu poate trăi fără ea.

Caderousse și Danglars conspirau să-l îndepărteze pe Edmond, dar nu voiau să-l omoare, așa că încercară să-l convingă pe Fernand să-i ajute în condițiile lor. Danglars ceru o pană, cerneală și hârtie și începu să scrie:

Domnul procuror regal este înștiințat, de un prieten al tronului și al religiei, că numitului Edmond Dantès, secundul vasului Faraon, sosit azi dimineață din Smirna, după ce s-a oprit la Neapole și la Porto-Ferraio, i-au fost încredințate de către Murat o scrisoare pentru uzurpator și de către uzurpator o scrisoare pentru comitetul bonapartist din Paris. Dovada crimei sale se poate face arestându-l, căci scrisoarea se va găsi sau la el, sau la tatăl său, sau în cabina sa de pe bordul Faraonului.

Caderousse, deși beat, înțelese că scrisoarea i-ar fi făcut rău lui Dantès și dădu s-o ia. Atunci Danglars o mototoli și o aruncă într-un colț. Cei doi se ridicară să plece dar, după vreo douăzeci de metri, Danglars se uită înapoi și îl văzu pe Fernand care se aplecă să ia scrisoarea, o puse în buzunar și plecă în grabă din umbrar, către Pillon.

Capitolul 2
Arestarea și sentința

Cu o oră înainte de ceremonie, la etajul al doilea al localului La Réserve era pregătit totul pentru petrecere și invitații deja sosiseră, cei mai mulți fiind membri ai echipajului *Faraonului* și alți prieteni ai mirelui, cu toții îmbrăcați de gală.

Danglars și Caderousse sosiră și ei la eveniment și îi informară pe cei prezenți că familia Morrel va veni și ea. Toată lumea se bucură, pentru că îl iubeau și îl apreciau pe Edmond. Sosi domnul Morrel, iar Danglars și Caderousse fugiră să-l anunțe pe mire despre acest fapt. Pe drum, se întâlniră cu mireasa și un grup de domnișoare de onoare ale lui Mercédès. Alături de ea mergea tatăl lui Dantès, iar în urma lor Fernand. Danglars și Caderousse se achitară de misiunea lor de ambasadori; apoi, după ce schimbă o strângere de mână viguroasă și prietenească cu Edmond, plecară, Danglars luând loc lângă Fernand, iar Caderousse se așeză lângă bătrânul Dantès.

Domnul Morrel veni la petrecere urmat de soldați și marinari. Plin de respect, Edmond petrecu brațul lui Mercédès prin cel al domnului Morrel, care o conduse pe scările de lemn ce duceau spre sala unde era pregătit festinul.

Arestarea și sentința

Începură să circule în jurul mesei cârnați de Arles, cu carnea bună și cu o aromă accentuată, langustele cu carapacea strălucitoare, aricii-de-mare, care seamănă cu castanele înconjurate de învelișul lor înțepător; scoicile, care au pretenția să înlocuiască, prin superioritatea lor, pentru mâncăcioșii de la Sud, stridiile de la Nord; în sfârșit, toate acele bunătăți pe care le aduce marea și cărora pescarii recunoscători le spun, generic, fructe de mare.

Fernand se ridică printre primii de la masă și se duse spre partea din spate a sălii. Acolo se împiedică și se așează pe un scaun lângă ferestrele deschise. În clipa aceea se auziră trei bătăi în ușă. Intră un magistrat urmat de patru soldați, care aveau un ordin de arestare pentru Edmond Dantès.

Toată lumea rămase uimită, inclusiv Edmond însuși. Caderousse bănuie că în seara dinainte se întâmplaseră lucruri necurate la cărciumă. Magistratul îl arestă pe Dantès și îl urcă în trăsura care mergea la Marsilia.

— Adio, Dantès! Adio, Edmond! strigă Mercédès aplecându-se peste balustradă.

Prizonierul auzi strigătul de durere din inima sfâșiată a logodnicei sale. Scoase capul prin ușă și strigă:

— La revedere, Mercédès.

Apoi dispăru pe după un colț al fortului Saint-Nicolas.

Caderousse, care îl observa pe Fernand, îi spuse lui Danglars că el era motivul acestei nenorociri.

După plecarea lor, Fernand, care devenise din nou prietenul și protectorul lui Mercédès, o duse pe fată acasă, în timp ce prietenii îl conduseră pe bătrânul Dantès la casa acestuia. Danglars profită de ocazie ca să-i spună domnului Morrel că *Faraonul* rămăsese fără căpitan și să-l convingă să-i dea lui conducerea vasului. Danglars se temea doar de limba slobodă a lui Caderousse și, în ce-l privește pe Edmond, dorea ca legea să-și urmeze cursul. Cu aceste gânduri plecă spre vas, unde domnul Morrel fusese de acord să se întâlnească cu el.

În acest timp, în strada Grand-Cours, în fața fântânei Meduzelor, într-o casă veche cu arhitectură aristocratică, se celebra de asemenea, în aceeași zi, la aceeași oră, un ospăț de logodnă.

Doar că, în loc ca actorii acestei scene să fie oameni din popor, marinari și soldați, ei făceau parte din elita societății marsilieze. Erau foști magistrați, care demisionaseră sub uzurpator; ofițeri bătrâni, care schimbaseră armatele sau tineri care nu fuseseră luați la oaste deoarece familiile lor plătiseră înlocuitori care să plece în locul lor.

Lumea se afla la masă, iar conversația era înfocată de toate pasiunile epocii, pasiuni cu atât mai cumplite, mai vii și mai înverșunate în Sud, cu cât, de cinci sute de ani, aici existau și conflicte religioase pe lângă cele politice.